

UZASADNIENIE

W dniu 16 kwietnia 2019 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych wystąpił do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych wnioskiem o ukaranie radcy prawnego jako winnej popełnienia przewinienia dyscyplinarnego polegającego na nienależytym prowadzeniu w imieniu Klienta postępowania o podział majątku, nie składając w ustawowym terminie wniosku o przywrócenie terminu do uzupełnienia braków formalnych wniosku o podział majątku, mimo możliwości uprawdopodobnienia braku winy w nieotrzymaniu przesyłki z Sądu, co doprowadziło do zwrotu tego wniosku tj. do naruszenia postanowień art.6, art.8 oraz art.12 ust.1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w zw. z art.3 ust.2 i art.64 ust.1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych.

Na rozprawie w dniu 3 czerwca 2019 r. obwiniony oświadczył, że zapoznał się ze stanowiskiem Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego i podtrzymuje swój wniosek z dnia 6 maja 2019 r. o chęci poddania się dobrowolnie karze upomnienia wnosząc o nieobciążanie go kosztami postępowania. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wyraził zgodę na orzeczenie obwinionemu kary upomnienia.

W związku z powyższym Okręgowy Sąd Dyscyplinarny, na podstawie art. 387 § 1 i 2 i 5 k.p.k. w zw. z art. 74[1] pkt 1 ustawy o radcach prawnych, ograniczył postępowanie dowodowe uznając za ujawnione dowody wymienione we wniosku o ukaranie, a także uznając, że okoliczności popełnienia przewinienia dyscyplinarnego nie nasuwają żadnej wątpliwości.

Wymierzając karę upomnienia wnioskowaną przez obwinionego Okręgowy Sąd Dyscyplinarny wziął pod uwagę, że zarówno Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego jak również obwiniony byli zgodni, co do zastosowania wymienionej kary upomnienia, a nadto uznał, że wymierzona kara osiągnie swój cel.

Zgodnie z art. 387 § 1 k.p.k. w zw. z art. 74 [1] pkt 1 ustawy o radcach prawnych do chwili zakończenia pierwszego przesłuchania wszystkich oskarżonych na rozprawie głównej obwiniony może złożyć wniosek o wydanie orzeczenia skazującego i wymierzenie mu określonej kary bez przeprowadzania postępowania dowodowego. Zgodnie z art. 387 § 1 k.p.k. w zw. z art. 74 [1] pkt 1 zdanie drugie ustawy o radcach prawnych: „Wniosek może również dotyczyć wydania określonego rozstrzygnięcia w przedmiocie poniesienia kosztów procesu.” Taki wniosek został złożony przez obwinionego w piśmie z dnia 6 maja 2019 r. i na rozprawie, a Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego nie wyraził sprzeciwu w tym zakresie pozostawiając rozstrzygnięciu Sądu te kwestię. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny nałożył na obwinionego obowiązek poniesienia kosztów postępowania, gdyż wziął pod uwagę fakt, iż obwiniony dopiero w piśmie z dnia 6 maja 2019 r. podjął działania celem dobrowolnego poddania się karze czy przyczynił się do wygenerowania kosztów postępowania.

Sąd uznał zatem, że przepis art. 387 § 1 k.p.k. zdanie drugie w zw. z art. 74 [1] pkt 1 nie stoi w sprzeczności z normą wyrażoną w przepisie art. 706 ust. 2 ustawy o radcach prawnych.

Pouczenie:

Niniejsze orzeczenie nie jest prawomocne. Przysługuje od niego odwołanie do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego w Warszawie, złożone za pośrednictwem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego w terminie 14 dni od daty doręczenia orzeczenia z uzasadnieniem.